

V. ÉVFOLYAM
M megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 óra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, szept. 3-n
1871.
36. szám.

GYÜJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelő példány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztő: Irodai.
Városháztér 6. sz.
Ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely Ludas Matyi-nak
van szánva.

Qui tacet....

Kegyelmes úr, vallásügyér
Pauler!
A dolognak folyása biz
Pauper!
Sehogyse megy a nevelés
Kereke,
Sántit, bicceg, elfogyott az
Ereje!

Nincs férfiú izráelben
Bizony nincs;
Ki ne tudná, hogy a törvény
Drága kincs!
De csak úgy ám: ha holt betű
Nem marad!
Mert úgy sikert senki vele
Nem arat!

Nekünk is von' nevelési
Törvényünk!
Csak az a baj, hogy mellette
Tömjénünk
A haladás oltárán nem
Illatoz,
Haneminkább Tritytrotyéknek
Kamatoz!

Szegény meghalt elődöd hogy
Ha látná,
Talán újra zörgetne a
Halálnál?
Hogy vigye el, hogy ne lássa
Szülöttét
Kezed alatt lehellni ki
A lelkét!

Mit is csinálsz? az időt el
Hogy töltöd?
A fengernyi fizetést csak
Elköltöd!
Nap-nap után múlik ámde
Ez alatt -
A tanügy sajnos placeti
Nem halad!

Halad inkább a bigottság
Előre,
Ki is ér már maholnap a
Dülöre!
Páter Tritytroty ugyan üti
A vasat,
A butaság hajnala im
Felhasad!

Mészáros Károly

Két dolog volt a mit eddig
Miveltél?
Schwarz Gyulának utecunque
Megfeleltél.
A másik meg a tandíj fel
Emelés,
Ezzel aztán boldogul a
Nevelés!

Ugy látszik, hogy „nem törbened
Fel a gyöngy,
Lenn maradt a gyáva földön
Mint göröngy“
Bizony megbotlik benned a
Vak ló is,
Nem állhatá, — kifakadt a
Napló is!!!

Csalhatatlansági dogmát
Hirdetik,
Hájas püspökök a törvényt
Nevetik!
Jön befelé jézsuiták
Bricskája,
Sorrodra megy Tökfalusi
Fricskája!

Az Ellenőr azt állítja
Meg a Hon!
Katholikus kaszinóba
Vagy otthon!
Fel is hívnak: csak egy szóval
Czáföld meg!
Renomédnak köpönyegét
Igy fold meg!

Es te hallgatsz... a varjak meg
Kárognak!
Nem vetsz gátot a szellemi
Károknak!
Nem sokára páter Tritytroty
Lessz itt úr,
Mert: qui tacet, consentire
Videtur!

Nagy Bögös.

Eredeti levelek.

Tejös, tekintetös és nemzetös szerkesztő úr!

Bücsületös és tisztösségös Keckömét szabad királyi városunkrul, és kiváltképen ennek kapitányárul, nem épen nagy érdemökkel ékeskődő pofozkodi Szücs Imre urról, Ludas Matyi nevezetű és röhögésre indító lapjában többször jelöntek mög mostanában kissebb és nagyobb cikkekjök, melyöknek végtire azon értelmök vagyton hogy: nem épen illendőségös egy ojan városnak, mint Keckömét, möly — igazán szólva — a mostani szomoru szögedi komédia csaknem mindön fölvonásaiban szerepöl — szégyönei szaporítására ojan kapitányt választani és hivatalában eltürni, akinek eddigi mindön érdömei pofozkodásban állanak.

Ezön oknál fogva tölhát engöggye mög neköm fön-tisztölt szerkesztő ur! hogy nömös városunk és ennek lakossága védölmére, mögjelent és nevezött cikkkölyei ellenében egy pirinyó pönnát ránthassak.

Nem asztat akarom ittend bebizoniyítani, hogy a Matyi cikkkölyei nem igazak, mer hiszön asztat ugy se tudnám, ha mögszakadnék is bebizoniyítani; hanem csak annyit kívánok a magunk szépitésére elmondani, hogy

pofozkodi Szücs Imre nem a mi akaratunkbül lött avvá, a mivé lött; mer bizony nekünk paraszt emböröknek annyi kedvünk sincs hozzá, mint kutjának a bothoz; ötöt egyedül a képviselő testület tötte és nevözte ki, azért, mivel pofozkodinak az erejítül — mely röttentő nagy — mögfélemiótt.

Innen hát világosan kiláthattya szerkesztő ur! hogy pofozkodi kinövezésében amint az város népe, épen ugy némöly tekintetben még az városi képviselőtestület (ennek a szónak a végén ne „tüledöt“ tessék érteni) sem vétkös.

Végözetre ki köll jelöntenöm, hogy ő, tudniüllik pofozkodi Szücs erödöt szörint juhász familijából származik, s hogy az ő ödös attya is ojan termetös és embör röttögтетő volt, hogy a ballöszögi homokokban, hol ez elött harmincz esztendövel lögeltette nyáját, ugy besüpedt talpa alatt a föld, hogy a szelek ma sem birják behordani homokkal az nyomait, és hogy ő nem is kecköméti, hanem nagy-körösi eredetü.

Tisztölettel maradtam t. szerkesztő uramnak

Hajagos János mk.

kecköméti polgár.

Hogyan származott a „Patikáros“ név?

G. helységben élt egy kedélyes öreg urambátyám, kinek egyik szeretetreméltó szokása az volt, hogy a karcost mód nélkül szerette; alighogy meg volt a szüret sohse ivott őt, mindig ujat, még pedig rendszeren minden nap délután a pinczeszeren, hova is — mint mondani szokta — még ha vénasszony esett is, — elment, nem hibázott el egy napot sem.

De nem csak a jó új karcost, hanem a jó nótát is nagyban kedvelte öreg urambátyám.

Volt a faluban kitünő jó banda az öreg Tunya primás vezetése alatt. — Ennek az öreg Tunyának volt négy fia, Ferkó, Jóska, Károly és Janesi; ezek s meg még vagy három cigány gyerek — tehát heten — naponként kiballagtak urambátyám után a pinczeszerre, hol már ekkor négyen-ötven kóstolgatták a karcost, s olyan istenigazában tudtak muzsikálni, hogy az öreg pajtásával rendszeren éjjel tájig elhallgatta, ekkor aztán hazafelé is zenezővel jöttek, kísérvén őket a gyerekek.

Az ut — már t. i. a gyalogut — az ő temetőn vitt keresztül.

Volt a faluban két testvér, kik halálos ellenségei voltak egymásnak.

Urambátyám régen buzgózkodott már rajt, hogy a két haragvó testvért össze békéltesse, de minden igyekezete füstbe ment.

Egyszer egy szép októberi holdvilágos estén, jön ám haza urambátyám a pinczeszerről, a Tunya gyerekek utánna, huzzák a szebbnél-szebb nótákat.

Az ő temetőbe érvén, látja ám urambátyám az egyik haragos testvért jönni északról a fák között; megálj! hova mégy? kiált reá, s a mint a szót — mibe urambátyám sohse volt fukar — kezdi neki eregetni, csak bontakozik ám ki a fák közül dél felől a másik haragos testvér; — megálj, gyere ide! kiált rá urambátyám, az is megált oda ment.

No most! — gondolá urambátyám — itt a jó alkalom, el nem bocsátom őket addig míg össze nem békélnek, habár ezt a nagy esutóra bort meg kell is itatnom velük.

A Tunya gyerekeknek azt mondta, hogy hagyják el a muzsikálást. — Azok elhagyták.

Ekkor a haragvó testvérekhez fordult, s ezt mondá nekik: hát gyerekek k . . . anyátok! hát már ti mindig halálos ellenségei akartok lenni egymásnak? tudjátok-e hol vagytok most? nézzétek, abban a sírban nyugszik öreg apátok, amott a testvérje, amott nyugszik apátok, ott meg a János meg az István bátyátok, tudjátok-e milyen atyafi-szerető emberek voltak azok, sohase czivodtak, mindig jó barátságban éltek; ti meg az egész familia gyalázatára mindig úgy néztek egymásra mint a vasvella! Mit szólnának ezek a kik itt nyugosznak, ha itt köztünk volnának, erre a ti ellenséges viseletetekre? Gyertek ide! nézzétek ez itt apátok sirja, te álj ide, te meg amoda, s

itt apátok sirján keresztül nyujtsatok kézjobbot egymásnak, tudom minő vasfejű ficzkók vagytok, azért azt mondom: egyik se nyujtsa elébb mint a másik, hanem egyszerre!

A két testvér meg volt hatva, s némán oda állottak apjuk sirja fölé, s midőn az öreg újra noszogatná őket, az egyik megszólalnik:

Ne bántson ungem urambátyám, én beteg vagyok!

Beteg vagy?! no ha beteg vagy hát itt a patika . . . ezzel kezébe nyomá a terjedelmes esikőbőröst, itt a patikáros is ezzel a Tunya gyerekeknek int, azok meg ráhuzták azt a régi szép nótát:

„Veres bársony süvegem . . .

Most élem gyöngy életem“

no! lélek k . . . anyátok fogjatok kezét!

A két testvér kezét nyujtott, a esikőbőrös patika s a Tunya gyerek patikáros kigyógyíták őket a haragvó nyavalyából, egyik kotyogó hangjával, másik andalgó nótájával. — Szóval az urambátyám által ajánlott patika és patikáros, megtették a hatást.

A két kibékült testvért karöltve kíséré az öreg a familia házhoz, hol a rendes napi társaság elébb csudálkozva, majd kitörő örömmel fogadá a kibékült testvéreket, kivált miután urambátyám eldiesekvék, hogy minő patika és patikáros által gyógyítá ki őket a haragvó nyavalyából.

Ez napságtól fogva a Tunya gyerekeken rajtok vezetett a Patikáros név!

Urambátyám is meghalt már, — a kibékült testvérek is ott nyugosznak örök békességben az alatt a sírhalom alatt, hol egykor békejobbot nyujtottak egymásnak; szegény Tunya Ferkó is ott porlik a pesti kerepesi temetőben, hanem a Patikáros név emlékezetes még sokak előtt, kik bübajos nótáin keseregve andalognak!

Zichy Antal albumába.

Páduai szent Antalra

Mondom neked Tónikám!

Még a szentek közzé vesz föl

A római vatikán.

Pedig én ugy tudom hogy te

Pesti tanfelügyelő

Volnál, tehát az oktatás

Szent ügyét képviselő!

És te védelmedbe veszed

Az infallibilitást.

Tónikám ez ostobaság

Megárt neked majd meglásd.

Tán biz Pauler biztat rá

Hogy hirdesd e veszett tant?

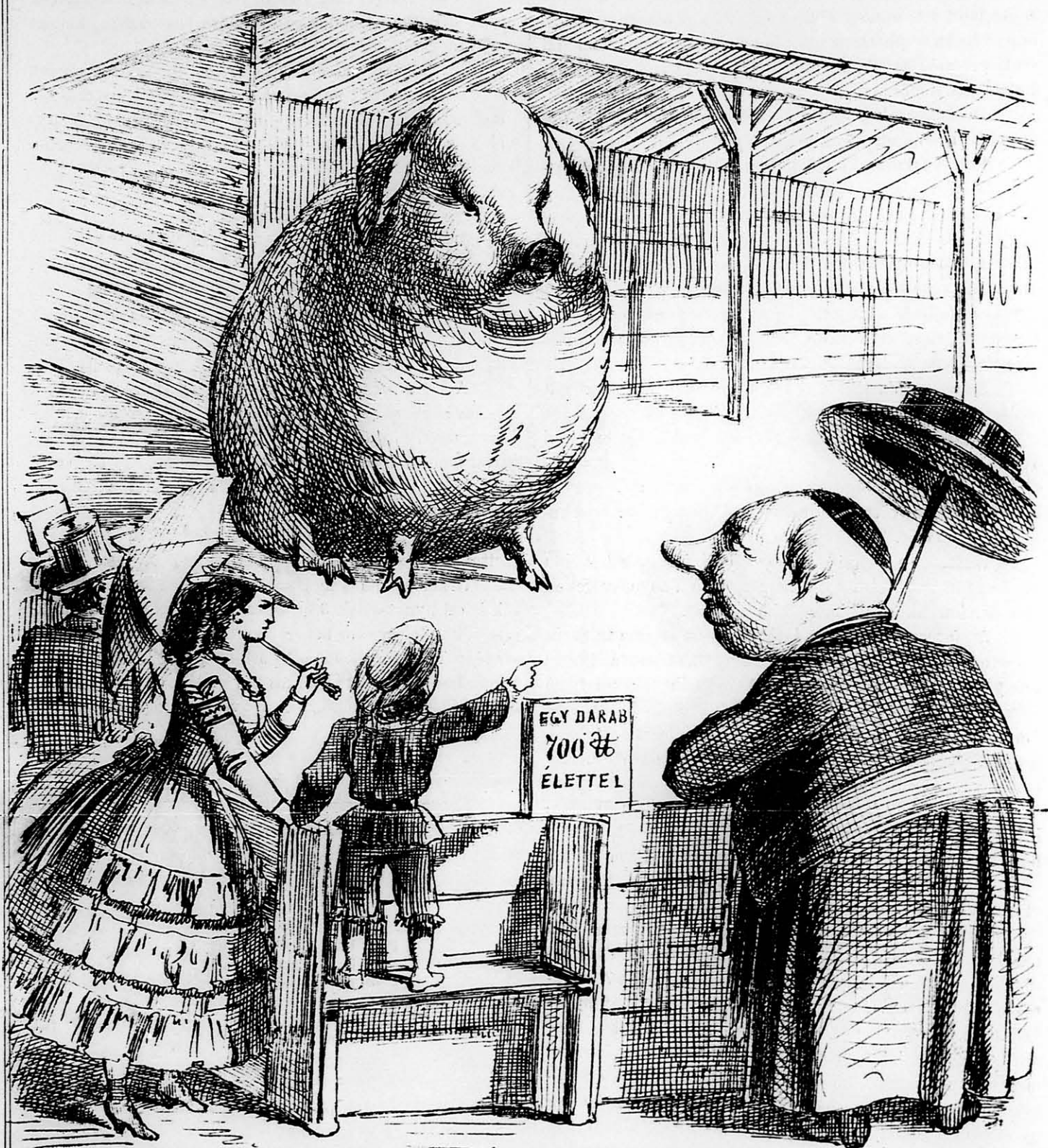
Tudod mit mond a példaszó:

„Vak vezet világtalant.“

Matyi.

*

A kőbányai

Kis fiú: Ni ni mamácska! ugy-i a tisztelendő bácsi is nyom
annyit, mint az a sertés.

sertés kiállításon.

Borsszem Jankó is meglátogatván a sertés-kiállitást, azon öntudattal kocsikázik haza, hogy a kukoriczán épen ugy meghizik a disznó, mint ő a subvention.

Jeremiáda.

Óh Paule! Paule!
Mért vagy te oly „pauper.”
Hogy a szent gyülekezet
Orrodnál fogva vezet.?

Nem neked való az a
Vörösbárony zsölyeszék . . .
Alád biz inkább csak a
Gyóntatópad illenék.

Miniszteri tárcza helyt
Ott a breviarium
Nem hongtyülés kell neked,
De a seminarium.

Alattad nem virágzik
Sem iskola, sem cultus . . .
Sőt inkább fejedre nő
Minden nagyhasu stultus.

Mondanom sem kéne tán . . .
Hogy minden ultramontán
Püspök azzal kérkedik:
Minisztránsuk vagy nekik.

Egy szó mint száz . . . köszönj le,
A publikum beléd unt
Megigéztek a papok,
Az az: „circumdederunt.”

Szabadkai életképek.

XXXI. kép.

Miska bácsi és Körpelesz.

Miska bácsi: Tudja maga Körpelesz! hogy az én vőmet nagyon akarják megtenni főispánnak.

Körpelesz: Már mint a polgármester urat?

Miska bácsi: Igenis Lénárd Mátét.

Körpelesz: Azt thodom, hogy akarják egy-két urak, de hogy a népség akarná: arról nem thodok semmit; hanem azt is thodom, hogy thübben fülmentek a miniszteriumhoz és petitionáltak, hogy ü ne legyen főispán.

Miska bácsi: Nem kell humi hírekre hallgatni; az már bizonyos, hogy ő lesz; mert a miniszter már föl is kérte ötet írásban, hogy fogadná el a főispánságot.

Körpelesz: Megengedem, hogy irtak neki, de nekünk arról még semmit sem irtak.

Miska bácsi: Maga ne okoskodjék, nem a maga eszéhez való a magasabb politika.

Körpelesz: Megengedem . . . de hát mi tetszik?

Miska bácsi: Hét tudja . . . miután az instellatió sok pénzbe kerül: tehát vegye meg a polgármester ur gabonáját és tetejében meg az enyimet is, és fizesse le az árát előre.

Körpelesz: És a gabonát mikor venném át?

Miska bácsi: Majd instellatió után.

Körpelesz: És ha nem lenne instellatió?

Miska bácsi: Mondom, hogy bizonyos.

Körpelesz: Engedelmet kérek . . . tetszik thodni, hogy most nagyon zavargós világban élünk: ami ma bizonyos, az meglehet, hogy hulnap nem bizonyos, azért nagyon bajos az ilyen g'schäftet megcsinálni.

Miska bácsi: Talán már maga is balpárti lett?

Körpelesz: Én az a párti vagyuk, ahul a thübség van; azért ne tessék rám haragudni.

Miska bácsi: Jó van jó . . . csak vöm legyen a főispán: pedig ő nap mulva ő lesz: majd megvenné a gabonáját.

Körpelesz: Lehet, hogy 10 nap mulva sem lesz, és mégis megveszem a gabonáját.

Erre Miska bácsi haragosan távozik, Körpelesz pedig mondja magában: Ez mégis különös . . . én adjak neki pénzt, hogy ü majd nekem ad instellatiót . . . Minek nekem az instellatió?! . . .

Egy fültanú az oszlop mellül.

!!! Kivonat !!!

a pesti első katolikus kaszinó díszülési jegyzőkönyvéből:

1. szám. Olvastatott szent társulatunk érdemteljes tagjának, dr. Pauper Tivadar cultuszminiszter ő excéjának tudósítása, melyben értésre adja szent társulatunknak, hogy egyik érdemes vidéki tagtársunk a zselizi papholmi apró-eseprő gyerek sikkasztás miatt, a különben elég loyális Bars vármegye törvényszéke által nyolc évi status fogságra ítéltetett, mely felett tisztelt tagtársunk méltó megbotránkozását fejezván ki, felhívja szent társulatunkat, lépne közbe: hogy a szent clérus tagjai holmi ily apró-eseprő históriák miatt, ne háborgattassanak, s személyes szabadságuktól meg ne fosztassanak. — Határozatott:

Miután a világi törvényszéknek egy pap felett hozott ítélete az örökké szent és állandó Concordatum szerint merőben érvénytelen, miután továbbá az ilyen apró-eseprő dolgokat több szent és esalhatatlan pápák — több századokon felmerülve — gyakorolták, szent társulatunk e törvénytelen ítélet felett méltó bosszankodását szinte jegyzőkönyvileg kifejezi, felkérven s megbízván a t. elnökséget, hogy minden tehetségével oda hasson, hogy az egyedül idévítő anyaszentegyház szolgálja ily esekélyiségekért jövőre ne háborgattassanak. — Ennek kapcsában a jegyzőség megbízott szent társulatunk rendes közlönye a Ludas Matyiban mindezek közé tételével.

Kelt Pesten aug. 31. a esalhatatlansági dogma második évében.

Páter Makutyi jegyző.

Páter Lóbel de szigetnyírfalu mendikás.

Árverési hirdetemény.

A pesti katolikus kaszinó részéről ezennel közhírré tétetik, hogy f. évi szeptember 10-én délelőtti szent mise után saját helyiségében az alább következő s a szent társulat által használaton kívül tett tárgyak, nyilvános árverés útján a legtöbbet ígérőknek azonnali készpénz fizetés mellett elfognak adatni. Nevezetesen:

Kikiáltott becsár.

forint. krajczár.

1. Felvilágosodás, mire a családhatatlanság kimondása óta többé semmi szükség sincs — 5
2. Keresztényi szeretet és könyörületesség, öszveböngézve a magyarországi főpapok kebeléből. Csak igen kevés s apró homeöpatikus adagokban. Egy portzio — 15
3. Egy breviárium, melyet volt tulajdonosa, egy jámbor falusi plebánus, 7 gyermek atyja — egyszer csakugyan keresztül olyasott. A maga nemében unicum — 30
4. Egy apácza öltöny, az összes magyarországi apáczazárdákból kikeresve, melyből tulajdonosnője szüzen halt ki. Ez is unicum 13 —
5. Egy barát csuha, szinte a magyarországi összes franciskánus zárdákból kikeresve, melynek gazdája nem venereában halt meg. — Ez is szinte unicum 15 —
6. Egy tubákos pixis, volt főpapi tulajdon, melybe tulajdonosa mindig keztüetlen kézzel nyúlt 1 50
7. Egy valódi plebános reverenda, a melyben még gazdája soha sem ölelte meg gazdasszonyát. Ez aztán az unicumnak unicumja 30 —
8. Egy gyóntatészék, melyben még sose esókoltak meg egy menyecskeket se. Szinte unicum 22 25
9. Egy papgazdasszony fokötő, mely még sohse találtatott meg az atyasa vánkosán. Hasonlóképen unicum 2 50
10. Plébániákon s apácza zárdákon virító női erények több száz példányban, ára darabonként egy peták.
11. A „Magyar Állam“ azon példánya, mely becsületes nyelven van írva. Valódi unicum, noch nie dagewesen — 10

12. Tíz darab koldus fillér, melyet páter Tritytroty ő eminenciája magas hivatalba jutása óta ki osztogatott. Ennél több az egész országban nem találtatott, tehát nagy ritkaság. 1 darabnak ára egy körmöczi arany.

Mindezen ritkaságokból befolyandó összeg nagy nyomorúsággal küzdő szentséges és családhatatlan atyánknak IX. Piusnak a nagynak, Péterfillérül fog küldetni az arany trónus megvételéhez; e végből a szent társulat nagyban számít a kegyes katolikus lelkek minél számosabbani megjelenésére a licitation.

Kéretnek a hazai öszves humorisztikus lapok ez árverési hirdeteménynek, kedvelt közlönyünk — a Ludas Matyiból — istennevébeni átvételére.

Gróf Kiczráky elnök.

Páter Bél Pál

de szigetujfalu minisztráns és liferáns.

A p r ó b a.

P. bucsujáró helyen meglátogatták a plebánust a szomszédbeli tisztelendő collegák s többeknek szemébe tünt a házkörül sürgő forgó szépség. Egyik meghittebb colléga kérdést tön tehát vacsora közben, hogy ki az a szép teremtés? mire természetesen a házi gazda azt felelte, hogy „unoka huga.“ Ezen feleletre a collégák kétkezőleg rázván fejüket, a házi atya papi becsületére állította hogy unoka huga.

Később a plebános a pinczébe menván, hogy vendégeit egy kis jobb borral traktálja meg; egyik pap a vendégek közül ajánlkozott, hogy ő megfogja tudni a valót, mert nagy kópé ám ez a Sandri. Kapta tehát egy pár ezüst kanalat a zsebébe csusztatott, de úgy, hogy azt az épen bejövö unokahug meglátta.

A vendégek elmentek. Az unokahug referálja, hogy ez s ez a tisztelendő ur, ki a bácsinak jobbján ült, zsebébe tett két ezüst kanalat.

Bizonyosan csak tréfált, mondja a plebánus, majd visszaküldi holnap. Azonban vár egy hétig, de biz nem küldik a kanalat, ir tehát a collégának, hogy tréfából el vitt két ezüst kanalat, tehát küldje haza.

A colléga vissza ir, hogy ő nem vitte el papi becsületére mondja.

Ismét ir a plebánus, hogy ne bolondozzon tovább, mert bizonyosan tudja, hogy ő vitte el a kanalat, s megvárja tehát, hogy azt azonnal vissza küldi.

De biz a colléga csak nem küldi a kanalat, erre aztán újra ir a plebánus, még pedig egy goromba levelet, melyben fenyegetődzik, hogy feljeleníti a lopást a püspöknek, ha szép szerivel vissza nem adja a kanalat.

Erre aztán válaszolt a collega, hanem nem tette a plébánus az ablakba. A válasz e volt:

„Lásd, te papi becsületedre fogadtad, hogy az a leány unokahugod. Megakartunk róla győződni, a kik a bucsun nálad voltunk, ha valóban az e? és meggyőződtünk: hogy nem az. A két ezüst kanalat még azon estve az ágyad vánkusa alá tettem s ime a te ágyad két hét óta nem volt megvetve, és te két hét óta nem fektüdtél saját ágyadban.“ Dixi.

Belügyminiszteri izlés.

Spiritusz gyár előtt van egy Óriás nagy trágyadomb — Pest városa parancsolja: „Német! azt onnan elhordd.“ De Róth Vili azt rendeli: „Csak azért is maradjon“ No hát csak hadd legeltesse Szemeit a ganajon.

Discurszus.

Iezig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Tudja-e szomszéd! mi Pest városának ez idő szerint a megtekintésre méltó nevezetessége.

Iezig: Hogy ne thodnám Mihály gazda!

Mihály: No mondja meg hát, ha tudja.

Iezig: Hát a redout meg a zsinagóga.

Mihály: Nem találta szomszéd!... két domb Iezig szomszéd két domb... az egyik a koronázási domb,

mely már 4 év óta mint szemétfogó szerepel a lánczhidtéren; a másik pedig a szeszfinomító gyár trágyadombja, melyen már 4 hét óta rágódik a nemes közgyűlés, különösen Vecsei képviselő, mégis ahelyett, hogy fogyna, ma-holnap akkorára nő, mint a Gellérthegye.

Mihály: Ugyan szomszéd maga már többet ért a magasabb politikához mint én — mondja meg miért nem hívták meg Andrásyt a gasteini értekezletre.

Iezig: Mert attól tartottak a fejedelmek, hogy ott is majd a sátoralja ujhelyi passióját fogja követni s csak verebekre puskázik.

Zsiga póstás.

Joskó Zazravecznek: Hallja kend Joskó! ha szénégető kend, hát tőkén legyen a szeme. Banoczi kovács históriáját ugy elnyujtotta kend, mint a szentiványi éneket, azért nem drukkoltatjuk ki, hanem osztég ne haragudjék meg kend érette.

Nagy Bögösnek pedig „meghagya tik“, hogy Pauler miniszter bucsuztatóját készen tartsa a zsebében, mert a miniszter ur nyugalmaztatik.

Tudomásul a vidéki szülőknek.

Egy vagy két jó esaládból való tanuló gyermek — kiknek kiképzetése a fővárosban czéloztatik — alól-irotnál egész ellátásra — (tisztan külön szoba, fehérnemű mosatással, jó magyar izlés szerinti koszt, reggeli, ebéd, uzsonna és vacsora) — méltányos feltételek mellett elfogadtatik. — Lakásom a város háztéren lévén, mint központhoz, közel esik mind a reáliskola, mind a gymnasium, mi tanuló gyermekekre nézve kivált télviz idején igen előnyös. Értekezhetni e tárgyban akár szóval, akár pedig levélbelileg **Pest. városháztér 6. szám alatt.**

Mészáros-Hevessy Antónia.
a „Népszava“ felelős szerkesztője.

Tisztelt előfizetőimhez.

A „Ludas Matyi“ fennállása, tehát 5 év óta, másodszor fordul elő azon eset, hogy lapom a rendes időre Vasárnapra meg nem jelent. Azon morális kötelesség, melylyel előfizetői irányában minden rendes szerkesztő és kiadó kötve van, kényszeritenek azon őszinte nyilatkozatra: hogy lapom késedelmes megjelenésének okát adjam. E késedelem oka a „Magyar Nyomda“ mely daczára hogy csak két géppel dolgozik, azon időre, melyen lapomat kellett volna nyomnia, más sietős váltó munkát vállalt. (Dr. Hermann Adolfnak a „Hon“ sept 3-ik számához mellékelt nyilatkozatát Dal Cin és Győrfy Gyula ellenében.) A „Magyar Nyomda“ illetőleg vezetőinek ezen rendellenes eljárása ellen a midőn tiltakozom, azt egyuttal előfizetőim ítéletére bizom.
Pest, sept. 4. 1871.

Mészáros Károly.
szerkesztő és kiadó.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**